

SEMNAL EDITORIAL

ÎNCÂNTĂTOARE RECONFIRMARE A VOCAȚIEI DE SCRITOR

De curând, prestigioasa editură a Academiei Oamenilor de Știință din România a prezentat spre lecturare, la scurte intervale de timp, două noi realizări în ale scrisului aparținând domnului Siteanu Eugen care, astfel, a făcut dovada că deja poate fi considerat un clasic al metaforei, din moment ce, după ce ne-a încântat cu realizările sale literare anterioare, ne-a oferit încă două romane, intitulate sugestiv „Jaf armat“, respectiv „Dispariția Elizei Reed“. Două romane polițiste, cu criminali în serie, psihopați îngrozitori, care comit crime abominabile, generând un climat de panică și teamă socială și care angajează în rezolvarea cazurilor echipe de criminaliști dintre cele mai complexe. Fără a se bucura de dimensionarea investigației judiciare și psihologice de sorginte dostoevșchiană, romanele lui Siteanu sunt trepidante, pun în atenția cititorului curios portretul robot al criminalului încă de la primele pagini, dar fără a fi concretizat cu elemente clare de identificare, obligându-l astfel să devină parte a efortului criminalistic.

În romanul „Jaf armat“, cititorul este de la început pus în gardă asupra faptului că „Afabulația, locurile, numele și personajele acestui roman sunt fie rodul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv.... Orice asemănări cu evenimentele și localități reale, cu situațiile sau activitățile oricăror persoane vii sau decedate sunt doar o coincidență și întrutotul neintenționate“, dar se atrage atenția asupra faptului că „În această lucrare este descris într-un stil personal climatul unei societăți dominate de numeroase prejudecăți ale unor oameni animați de diverse interese, unii fiind animați de dorința de înavuțire prin orice mijloace, cinstite sau necinstite, iar alții de setea de o viață liberă, de dreptate, de pace și de dragostea față de om și natură. Romanul reprezintă o poveste romanțată și o reflexie a direcției în care merg omul și societatea în epoca contemporană“. Răul este prezentat ca pornind de la o situație relativ banală, în sensul că o tânără pătrunde instantaneu în inima și dormitorul unui individ care dispunea de mari sume de bani și lucruri de valoare și nu stă pe gânduri prea mult pentru a pune la cale un adevărat jaf armat: „Privirea ei ageră observă în fișet o mulțime de bijuterii și bancnote. Peste o săptămână, seara, în timp ce Ion descuiase fișetul, ea se duse la ușa de la intrare, o descuie și cu lanterna începu să semnalizeze de la fereastră. Imediat, la ușă apăru Emil cu mască și înarmat cu un pistol, pătrunse în apartament amenințându-l pe Ion ... În acest timp intră și Sandu, de asemenea mascat, care fusese ascuns în

apropiere, se apropie de Ion și-i aplică pe nas și gură un tampon de vată îmbibat în cloroform ș.a.m.d.“. Din acest moment, pe parcursul a 194 de pagini, cititorul, după ce cazul ajunge la oamenii legii, alături de aceștia, participă la acțiuni palpitate, devine implicat în actul de justiție, depășește neașteptate răsturnări de situație, o situație care-l implică din ce în ce mai mult, încât acesta nu mai poate lăsa cartea din mână până nu ajunge la ultima pagină când, în sfârșit, poate declara: s-a făcut parțial dreptate pentru că doi hoți au reușit să scape.

„Dispariția Elizei Reed“ se înscrie în aceeași notă dostoievșchiană a prezentării personajelor. De data aceasta, autorul ne invită să luăm parte la prima faptă abominabilă a unui „bărbat brunet cu favoriți stufoși și nasul coroiat și cu un Cadillac alb“, care aruncă undeva la margine de drum corpul unei tinere fete. Apoi, după ce răpește o fată și-a spus în gând: „Răpirea a fost floare la ureche. Acum o duc la mine în apartament și încep distracția“. Când cititorii încă nu s-au dumirit cu contextul primului episod, sunt martorii unui gest aproape similar, victima fiind o femeie care l-a întâlnit accidental, căsătorită, dar al cărui bărbat venea acasă foarte rar și stătea foarte puțin, așa că era dispusă ca, din moment ce el „o să vină abia peste o lună și jumătate, dar până atunci am de gând să mă distrez“. Da, avea de gând să ia câte un bărbat pe săptămână, susține autorul, așa că a ajuns în apartamentul fatidic al bărbatului brunet cu favoriți. Continuarea este șocantă, deoarece, nici nu s-a conturat direcția clară a investigației în primul caz, căci a mai apărut un caz similar: a mai fost găsit cadavrul unei tinere femei de care s-a îndepărtat tot un „bărbat brunet cu favoriți stufoși și nasul coroiat și cu un Cadillac alb“. Un bărbat însă care sfidează, reflectă și conchide, așa cum ne asigură autorul, gândind: „Bine am făcut că am aruncat rochia albastră pe geamul de la parter al locuinței lui... În felul acesta l-am învinovat și procurorul l-a găsit vinovat pe el, nu pe mine. De mine habar nu au. Sunt proști făcuți grămadă. Proști de dau în gropi. “Din spirit de prevedere, totuși, bărbatul brunet cu favoriți și-a vopsit părul, acum era blond, și-a tuns favoriții și avea de gând să lase să-i crească barba. Era mulțumit de sine, deoarece, privind-se în oglindă, era convins: „La o privire fugară, oricine ar crede că sunt un alt om... deși sunt urmărit, n-o să mă las prins“. Cititorii trăiesc astfel drama investigatorilor care nu pot să se apropie de criminal, devenind și mai mult implicați în rezolvarea cazurilor. În timp ce investigatorii - criminaliști, medici legiști, procurori, judecători, jurnaliști etc. – angajați în efortul moral și profesional de demascare a criminalului, prezentați ca oameni normali, cu avalanșa lor de probleme personale, pe care încearcă să le rezolve cât mai uman posibil, spre instigarea cititorilor, de data aceasta bărbatul cu părul blond și fără perciuni groși, dar tot cu Cadillac alb, șochează pe toată lumea cu un nou caz de sechestrare de persoană. De data aceasta, cititorii sunt siguri că adevărul

criminal va fi adus în fața justiției, deoarece victima, într-un moment de neatenție, l-a lovit puternic în cap cu o tigaie și a putut să scape din infern și să anunțe oamenii legii. Cititorii răsuflă ușurați, dar continuă să se întrebe: cum de este posibil să trăiască lângă ei asemenea oameni, care numai oameni nu pot fi numiți. Și răspunsurile sunt individuale, sugerate de autor de-a lungul romanelor: alcoolul, drogurile, viața sexuală dezordonată, violurile, excesele de tot felul, mirajul vieții lipsite de responsabilitate etc.

Ambele romane cuprind maxime pilduitoare, asupra cărora cititorii sunt îndemnați să reflecteze cu atenție. Pentru puternicul lor mesaj mediativ, reamintim numai câteva, parcurgând ambele producții literare: „Fiat justitia pereat mundus (Să se facă dreptate chiar dacă ar pieri lumea), „Animus meminisse horret“ (Îi e greu sufletului meu să-și amintească, Vergiliu, Eneida, II,12); „Turnul Babel este simbolul confuziei. În Vechiul Testament, urmașii lui Noe au încercat să înalțe un turn gigantic până la cer, dar nu au reușit pentru că Dumnezeu le-a încurcat limbile constructorilor și aceștia nu s-au mai putut înțelege între ei.“; „Sine amicitia vitam esse nulam“ (Fără prietenie n-ar fi viață, Cicero, De amicitia); „Sine ira et studio“ (Fără mânie și părtinire, Tacit); „Ah! Il n’y a plus d’enfants! (ah, nu mai există copii, limba franceză); „Optimumque est, ut vulgo dixere, aliena insania frui“ (Iar cel mai bun plan este, așa cum se spune în popor, să profiți de prostia celorlalți, Pliniu cel Bătrân, Historia Naturalis); „Finis coronat opus“ (Sfârșitul încununează opera, Limba Latină). În sfârșit, asemenea trimiteri la istorie, maxime și latină etc. și modul în care sunt intercalate în text, pun pe cititor în postura de a se întreba ce a avut de gând autorul, dar și ce se va produce în continuare, în acțiunea romanelor, din moment ce asemenea expresii se transformă în semnale de atenționare.

Lumea polițiștilor, procurorilor, judecătorilor, conducătorilor în general este prezentată sub forma unei continue contradicții dintre bine și rău, dintre frumos și urât, dintre competență și incompetență etc., din care întotdeauna învinge binele. Autorul pune personajele deficiente în situații ridicole, momente în care cititorul lasă cartea din mână și este lăsat să recunoască numeroase similitudini în lumea cotidiană, la care și el este parte. Deodată, nu mai are nimic de făcut și trece mai departe la lecturare, în speranța că, cel puțin în romanele frumoase va fi sprijinit pentru a reuși să se afirme.

În confruntarea dintre bine și rău, autorul ne face părtași la dialoguri spumoase, care scot în evidență și unele lipsuri profesionale și morale specifice polițiștilor, ca și procurorilor, astfel, când procurorul pornește la drum cu idei preconcepute, aprecierile nu pot fi decât de genul: „Se știe bine că rolul unui procuror este să învinuiască, să pună sub acuzare suspectii, dar când constată că dovezile nu sunt suficiente, că există și unele care îl scot de sub acuzare pe suspect atunci nu este normal ca procurorul să se îndoiască?

Da, dar O'Neal nu este capabil să se îndoiască vreodată. El atacă ca un berbec; aici cacofonia fiind bine utilizată...“, asemenea procurori fiind rămășițe ale celor care erau zbiri staliniști, oameni ai legii care aveau nevoie de nume, pentru că de probe se ocupau ei, smulgând recunoașteri ale acuzațiilor prin chinuire insuportabilă. Și acest stil, de a face pe cei nevinovați să recunoască ce nu au făcut, a constituit probă de măiestrie a activității procurorilor de tristă amintire, procurori care au terorizat societatea românească multe decenii și, dintre care, unii au dăinuit multă vreme, dar fără să-și schimbe și năravul.

Narațiunile de intercalare sau de început de capitol sunt scurte, fiind urmate de dialoguri sacadate, directe și incisive. Personajele se mișcă dintr-o parte în alta aproape instantaneu, iar autorul, pentru a ne face părtași la scenele descrise, folosește în mod șocant perfectul simplu, imperfectul și prezentul, ca pe o inovație stilistică, noi având impresia nu că lecturăm, ci că ne găsim în centrul acțiunii, totul derulându-se aidoma unor cadre cinematografice. Scenele de genul celor care-l prezintă pe Colin, un tânăr certat cu legea, dar care a furat inima singurului copil al polițistului, este prezentat de către autor în legătură cu un fapt de furt, din care se trece la descrierea acțiunilor sale de fugă pentru a scăpa de oamenii legii, în sensul că „se repezi înapoia unei grămezi de ambalaje“, deoarece „îi zări pe polițiștii care se uita de jur-împrejur“. Trecutul și prezentul generează o atmosferă tensionată, de aici și acum, chiar dacă faptele s-au petrecut cu multe luni în urmă. Dimpotrivă, unele secvențe erotice, chiar dacă trecute, sunt prezentate de parcă ar avea loc sub privirile cititorilor. Astfel, John Heston, deși era preocupat de fata sa, aceasta este prezentată sub imaginile: „Deși era răcoare ea era doar într-o fustă și o bluză. El își băga mâinile când sub bluză, când sub fustă, și-i scoase chiloții. Îi mângâie tot corpul, o pipăise de parcă ar fi fost o femeie ușoară, care făcea trotuarul. Apoi o proptise cu spatele într-un pom, și au făcut dragoste, acolo în parc“ sau „De fapt, fata venea în mare grabă și spunea: „Dezbracă-mă repede“. Rămase în pielea goală și-l luă în brațe sărutându-l. Îl dezbracă însă frenetic, și-i băgă sânii pe rând în gură. Apoi se aruncă peste el și-și desfăcu picioarele... “Deși tatăl fetei era îngrijorat de comportamentul ei, asemenea gesturi pun pe cititor în situația de a respinge ideea că asemenea imagini s-au petrecut aievea chiar în fața sa. Dar, desigur, marea taină a sufletului omului de lângă noi se dezvelește prin iscodirea ființei, de către cei care o iubesc, în traiul ei obișnuit.

În ambele romane, decorul, peisajele și obiectele ambientale, surprinse în fascinante decupaje de film de scurt metraj, rezonază perfect cu destinul protagoniștilor, dar ne produc nouă cititorilor să suportăm trăiri insuportabile de sorginte rațională. Este firesc să fie așa, este rațional să fie redată astfel, dar unele imagini necosmetizate șochează și ne pun pe noi în

situația să ne întrebăm dacă așa ceva este posibil, iar descrierile unor trupuri aruncate în mijlocul naturii sunt terifiante prin contrastul dintre natura însuflețită și un om neînsuflețit, care generează trăiri imprevizibile. De aceea, romanele domnului Siteanu se articulează sub forma unor captivante cronici de retrăiri metodice, grefate pe certitudinea autorului că viața oricui nu este suma alegerilor personale, nici suma alegerilor celorlalți, ci o perpetuă asociere socială, într-un destin contextual. Deși cu economie în planul narațiunii, în investigația psihologică, autorul reușește să ne convingă de asocierea binelui cu răul, cultivând o panoramare incitantă a imaginii arcului social frecventat de către fiecare, format când de familie, când de apropiați, când de prieteni și colegi etc. În acest arc social frecventat se întâlnește și reprezentantul iadului, care ademenește pe cel ce crede fără să cerceteze, pe cel ce neglijează chiar și pentru o clipă rolul „cuvântului“ de viață dătător, să se comporte precum cărăbușul de mai, care crezând lumina unui bec în plină noapte ca fiind lumină solară, se avântă în sus până își arde aripile. De aceea, putem considera că miza romanelor autorului este o cartografiere incisivă a relației dintre autoritatea socială și libera alegere, prin explorarea granițelor asumării propriului parcurs existențial. Pentru unii, a trăi înseamnă viață pierdută, ce se consemnează printr-o prăbușire accentuată.

Scriitorul construiește poveștile personajelor fragmentându-le și reconstruindu-le sub imboldul unor rațiuni morale superioare. Personajele sale problematizează, dezbate, comentează și reproșează vieții tocmai subtilitatea manifestărilor voinței proprii. Pentru cel care alege răul, ca și pentru cel care alege binele, prima experiență reală nu are doar rol inițiativ, ci oferă suport concret mitului reușitei personale. Convingerea autorului este că întreaga viață a personajului va gravita în jurul acestui succes, alimentându-i încrederea în sine. Romanele autorului sunt incitante prin actualizarea tonică a trăirilor ratării, prin explorarea picturală a mitului succesului, coborându-l în relativitate. Glosând cu inventivitate literară pe marginea unor concepte precum cel de: autenticitate, asumare, autoritate, rigoare, moral, imoral, legal, ilegal etc., domnul Siteanu ne propune o lume brutal de familiară, la care ne îndeamnă să medităm.

Cărțile domnului Siteanu, dincolo de stilul său trepidant, sunt cărți deosebit de grave, cu rostiri adânci despre viață și moarte, despre om și neom, despre bogăție și supraviețuire, despre muncă și lenevire etc., o apropiere de limbajele de bine și rău, prin care încearcă să ne convingă autorul că vorbesc înșiși Dumnezeu și Fiul, adică limbajul adevărului și binelui, dar și al artelor frumoase. Cărți care, chiar prin conținut polițienesc, sunt bine de citit, dar neapărat sunt bune pentru că ne îndeamnă să medităm asupra vieții umane, pentru a învăța să ne ferim să rătăcim prin vremuri de amestec. Identitatea unui om se raportează cel mai bine conștiinței sale, dar,

mai ales, conștiinței de sine. Suntem îndemnați să credem că suntem oameni nu pentru a căuta să fim altceva, nu pentru a fi supraoameni, ci pentru a ne asuma tocmai condiția de a fi umani. Dar conștiința umană trebuie să se apere de conștiința răului, care pătează conștiința omului aflat în circumstanțe diferite ale vieții. Omul care în conștiința binelui și adevărului vede și simte cele nevăzute și prin istoria ascunsă a faptelor. Nu de puține ori, dramele tinereții sunt explicate prin traume ascunse ale copilăriei. Ca atare, în romanele domnului Siteanu, binele și răul, raiul și iadul sunt toate așezate unul lângă altul. Dar situațiile dramatice de viață apar atunci când suntem înșelați în așteptările noastre și culoarea iadului domină gustul raiului. Autorul a scris remarcabil despre conviețuire, înstrăinare, împingerea la păcat, dar și despre șansa izbăvirii prin regret.

Lansate de curând de către Editura Academiei Oamenilor de Știință din România, cele două romane ne invită la o experiență de lectură trepidantă, ce mizează pe antrenarea unor acorduri esențiale ale ființei în povestiri sensibile despre siguranță și securitate individuală acum, într-o copleșitoare experiență comunitară, indiferent dacă acțiunea se petrece în România sau oriunde trăiesc oameni. Textele își etaleză, din loc în loc, lirismul viu, căruia i se transferă întreaga forță a logosului, dincolo de care se întrepătrund gânduri, emoții și experiențe, nuanțate în spectru acustic, ale căror tonalități distinctive imprimă discursului literar o metrică aparte. Scrise, în cea mai mare parte, la persoana întâi, romanele abundă de un prezent al trecutului, un prezent al prezentului, precum și un prezent al viitorului, pentru că autorul ne face părtași la un eșafodaj narativ ce urmărește destinul personajelor în circumstanțele esențiale ale acțiunii. Se prezintă cu zgomot ceea ce se știe, se protejează ceea ce nu se știe și se proiectează în necunoscut toate speranțele, adică prezentul timpului viitor. În acest context sunt surprinse și iubirea, și schimbarea, și alunecarea spre păcat.

La o cafea, am încercat să-mi satisfac curiozitatea și l-am provocat pe autorul acestor două realizări cu întrebarea: „De ce mai scrii, domnule?” Credeam că voi primi o explicație punctuală. Dimpotrivă. Domnul Siteanu m-a copleșit cu o pleiadă de motivații, care mai de care mai interesante. Iată câteva: Pentru că trăiesc în povestirile pe care le creez mai mult ca în realitate; pentru că-mi pun întrebări și răspunzând la ele simt că mai trăiesc; pentru a spune și altfel ceea ce gândesc; fiindcă mă mai consider și la această vârstă o trestie gânditoare, care își creează lumea slujind frumusețea, adevărul și binele și, astfel, mă ridic deasupra negativității, urâtului, răului și minciunii; fiindcă cred în existența cotidiană a „Cuvântului“, cred în „Cuvântul“ fiecărei clipe, și nu mă las păcălit de cei care își amintesc de adevărul biblic „La început a fost Cuvântul“, pentru ca mai apoi acesta să constituie ceva comun, chiar prea comun; fiindcă sunt șocat de trăirea sub

imperiul divertismentului, fără nici o noimă estetică, morală și umană, un imperiu al relativismului, în care hedonismul a devenit o molimă ucigătoare, ce face să transforme pe „alb“ în „negru“, fără teama de Dumnezeu; pentru a descifra un itinerar misterios, iar căutarea îmi dă sens vieții: să înțeleg cum de se transformă cărarea în spini; pentru că sunt consternat de faptul că sunt distruse, sub ochii mei, cu târnăcopul statui din patrimoniul național, se retrag titluri academice acordate cu zeci de ani în urmă chiar de vrednici înaintași și sunt ostracizate opere de artă numai pentru a urma moda corectitudinii politice etc., etc. Am înțeles că o cauzalitate multiplă, cu o serioasă încărcătură morală, îl face pe autor să fie neliniștit și să doarmă mult mai puțin decât colegii săi de generație, aplecându-se asupra foii de hârtie pentru a spune ceva. Am trecut la alt subiect, deoarece domnul Siteanu a uitat de ce a comandat o cafea, fiind mai mult decât agitat din cauza unei asemenea curiozități.

Am înțeles recidiva domnului Siteanu în zona creației literare. Am avut în mână cele două noi creații literare. Le-am răsfoit cu instinctul ce ți-l dă deschiderea unei cărți vechi, pentru a simți emoția ce respiră din atingerea paginilor, din așezarea cuvintelor în pagină, a literelor în cuvânt. Am deschis fiecare carte repetând gesturile specifice ale cititorului privilegiat de parcurgerea pergamentului inițiativ ce revelează tainele universului prin formule tainice. Pe măsură ce m-am aprofundat în citit, am simțit cum o iau la vale... simțeam plăcerea contactului olfactiv al deschiderii primelor petale ale florilor din grădina primăverii, dar atenția mi-a confirmat un text inteligibil. Când mă opream din citit, eram obligat să gândesc: crâmpie de viață, o viață a tuturor, în care se joacă de-a v-ați ascunselea Binele și Răul. După care se naște întrebarea : De ce , Doamne, personajele romanelor sunt dominate de părțile întunecate ale conștiinței? Portretele și situațiile evocate sunt decupate în așa fel încât să producă efecte cât mai intense. Reducțiile, elipsele, finalurile retezate ale capitolelor și subcapitolelor obțin susținere tocmai pentru faptul că asigură identificarea cu a mesajelor într-o urmărire atentă a personajelor angajate în acțiuni care devin din ce în ce mai șocante. Ca cititor, nu se poate să nu te întrebi de ce oamenii se grăbesc să creadă ceea ce văd sau aud fără să examineze îndeajuns orice caz. Oamenii vor să găsească repede vinovații, dar nu se sinchiesc să examineze cu discernământ contextul. Asemenea oameni cred repede într-un viciu, pe care-l înalță imediat la calitatea de virtute, multiplicându-se agasant originalele nereușite în angrenajul social.

Limbajul folosit de domnul Siteanu este unul modern, proaspăt, care sugerează o întâlnire între prieteni, ce se întrec în a-și povesti istorioarele uneori chiar fără perdea. Vulgaritatea întâlnită în narațiunile romanelor, însă, nu este deranjantă întrucât nu este împinsă către viciu. Ea pare utilă textului, dându-i o notă de umor. Descoperim în cele două romane eleganța

simplității, grația conciziei, puterea de sugestie a elipsei, transparența luminoasă rezultată din armonizarea formei cu fondul exprimării lirice. Sunt romane cărora simțim nevoia să le recunoaștem valoarea artistică, care degajă și o maturitate de prozator experimentat a autorului, experiență a harului său epic. Se remarcă din paginile romanelor naturaleta cu care autorul evocă ciocnirea valorilor morale de bază specifice culturii românești.

După ce terminăm de citit ambele romane, suntem gata să recunoaștem că avem în față o conștiință neliniștită, dar creatoare, multivalentă, ce-și regăsește repere atât în domeniul arid al disciplinelor științei militare, cât și în domeniul literaturii angajante, incluzând în textele sale arii de meditație, el fiind de timpuriu un admirator ingineresc al lui Socrate. De aceea, scrisul său, după cum a declarat cu sinceritate, îl menține, îl susține în spațiul reflecției, ca un adept al omului bun la ceva. Romanele domnului Siteanu par la prima vedere construcții labirintice, urmărite într-o arie ontologică, când fantastică, când fantasmatică, scrieri cu nuanțări polemice, dar tatonând mereu formule narative sociative. Lumea romanelor sale, fie că este specifică pământului românesc, fie că este de undeva de departe, nu este nici senină, nici relaxantă, nici fericită, deoarece viața care are scurgere își poate găsi un rost numai spre țintire a binelui, frumosului și adevărului. Lumea care merge pe un drum greșit este o lume cu susul în jos, mai ales atunci când exemplele sale devin spaime existențiale, când eul individual își pierde identitatea, își poate înstrăina sinele, devenind elemente sociale distante și impersonale. Misterul construcției literare erupe ca o răsplată în plină dominație a deznădejzii ce se trăiește ori de câte ori răul inundă lumina zilei.

Așezate în interiorul vieții, multe din aspectele legate despre esența acesteia învăluie cu maturitate adevărurile despre om, oameni, uman și omenesc. În concepția domnului Siteanu, se pare că tot ce stă sub povara compasiunii și a spovedaniei stă și sub semnul autenticității, iar pătimirea unora din cauza celorlalți, apare ca o încercare de purgare a răului, de îndepărtare a pornirilor maligne din conviețuirea socială. Cititorul poate să declare, pe măsură ce citește paginile puse la dispoziție, că rădăcinile îndoielii sunt la fel de adânci ca și cele ale certitudinii. Tot ceea ce emoționează și atinge dimensiuni existențiale revelatoare, dezvăluie vulnerabilități și sensibilități despre care omului îi este frică să vorbească la lumina zilei. Pentru domnul Siteanu, povestirile și realitatea nu sunt complementare, dar nu pot fi excluse din viața socială, ca un tot existențial. Personajele sale, și cele ale binelui, și cele ale răului, sunt captive ale emoțiilor pe care le trăiesc, sunt captive ale limitelor pe care le au, dar și ale neputinței de a se armoniza social, din moment ce sunt animate de idealuri diferite. Ca atare, iertarea și căutarea lui Dumnezeu ne sunt transmise ca un strigăt mut.

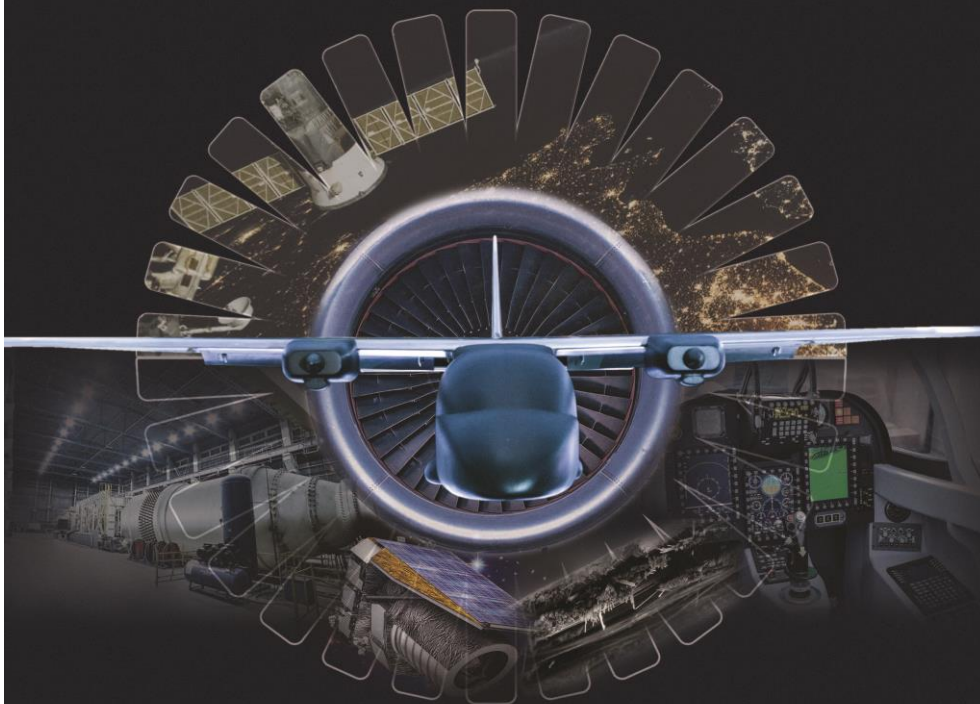
Inginerul și militarul Eugen Siteanu ne surprinde în ceea ce privește stilul. Ne așteptam la o punctare de caz, la o descriere inginerescă, supărător de exactă, dar constatăm o narațiune cursivă, lipsită de exagerări artificiale, un stil prietenos, ce demonstrează ușurința relatării și prospețimea lexicului, cu scurte intercalări de autoironii, urmate de note de erudiție, ceea ce ne duce cu gândul la cultivarea eleganței în scris. Autorul ne seduce prin recursul la câteva teme de mare actualitate și importanță pentru el și nu numai: morala, etica, reputația și credința. Pe măsură ce imersează în abisurile memoriei, autorul procedează la recuperarea propriei sale vieți camuflate în pretextul unor anchete existențiale menite să descopere adevărul. De aceea, romanele domnului Siteanu, chiar de la primele pagini, surprind, șochează și cuceresc pe cititor. Acesta pornește la drum fără să-și dea seama de implicarea propriei conștiințe ce rezultă din întâmplările relatate. Cazurile la care cititorul ia parte sunt relatate cu o simplitate a mijloacelor artistice, cu o claritate rară și cu o limpezime ce pare a anula orice posibile complicații comunicaționale. Astfel, domnul Eugen Siteanu își dovedește nu numai valoarea artistică, ci și profunda originalitate în urmărirea cazurilor de vinovăție, de indiferență, de furie și de afecțiune, extinzând semnificațiile și transformând textul într-un adevărat puzzle moral, cu rădăcini declarate în morala creștină, în care adevărul și iubirea de cel aproape sunt valori dumnezeiești.

Și numai ca recidivă a talentului său literar, romanele domnului Siteanu Eugen așteaptă să fie citite.

**General de brigadă (r.)
Prof. univ. dr. Mircea UDRESCU**

INCAS
Institutul Național de Cercetare - Dezvoltare Aerospațială "Elie Carafoli"

**PESTE 70 DE ANI DE TRADIȚIE
ÎN CERCETARE AEROSPAȚIALĂ**

www.incas.ro
incas@incas.ro
B-dul Iuliu Maniu, Nr. 220, 061126, Sector 6
București, ROMANIA

ÎN ATENȚIA COLABORATORILOR !

Pentru cei ce doresc să publice articole în Revista de Științe Militare, publicație indexată în baza de date internațională CEEOL și pentru o mai bună procesare a articolelor, supunem atenției dumneavoastră, următoarele cerințe obligatorii.

1. Criteriile de selecție a articolelor sunt următoarele:

Circumscrierea în aria tematică a revistei în următoarele domenii: actualitatea politico-militară; tendințe și perspective în domeniile securitate, apărare, geopolitică și geostrategie, societatea informațională; problematica păcii și a războiului; strategie militară; securitate cibernetică.

Originalitatea – argumentare proprie; caracter de noutate; să nu fi fost publicat anterior;

Caracter științific al lucrării – stil neutru, obiectiv, argumentarea afirmațiilor și precizarea tuturor resurselor bibliografice utilizate;

Bibliografie relevantă, care să cuprindă lucrări de prestigiu și surse recente, redactată conform cerințelor bazei de date internaționale în care este publicată revista;

2. Dimensiunea articolului și norme de editare.

Dimensiunea articolului poate varia între minim 6 și maxim 12 pagini (inclusiv notele de subsol, bibliografia, figurile și anexele).

Setări pagină: margini 2 cm, format A 4.

Textul, articolului se va scrie cu font Times New Roman, dimensiune corp 12, spațiere la 1 rând, cu diacritice. Nu sunt acceptate fonturile care au mapări neobișnuite (în care caracterele diacritice – ș, ț, ă, î, â și Ș, Ț, Ă, Î, Â – înlocuiesc alte caractere - [,], @, ~, \ ș.a.m.d.). Articolul trebuie cules, pur și simplu, fără nicio altă formatare în afara sublinierilor, acolo unde este cazul folosind bold și italic.

Ecuțiile. Indiferent de locul pe care îl ocupă în cadrul articolului, ecuațiile se introduc numai în Microsoft Equation Editor. La limită, se acceptă ecuații scrise de mână, numerotate și trimise separat de restul articolului).

Figurile. Sunt acceptate formatele vectoriale standard. În cazul figurilor produse cu o altă aplicație decât Microsoft Word (de exemplu, Corel Draw sau AutoCAD), fișierele respectivelor aplicații vor fi trimise împreună cu restul articolului. Figurile trimise în format electronic vor fi desenate la dimensiunile la care pot fi tipărite, iar dimensiunea textului trebuie să fie între 8 și 12 puncte tipografice. Sunt acceptate și figuri desenate de mână, pe foi separate de restul articolului, cu condiția ca desenele să fie clare și să poată fi ușor identificat locul din cadrul articolului în care trebuie să se regăsească.

Denumirea fișierului trebuie să conțină numele autorului și titlul articolului fără diacritice. Salvarea se va face ca document Word.

3. Structura articolului

Titlul articolului în limba română și în limba engleză (centrat, scris cu majuscule, bold, font 14).

Sub titlul articolului o prezentare de autor succintă, care să cuprindă următoarele elemente (după caz): grad militar, titlu didactic/cercetare, titlu științific, prenume, nume, iar la subsolul paginii funcția deținută la principala afiliere instituțională, în cazul doctoranzilor – domeniul cercetării, universitatea, e-mail.

Un rezumat relevant, de circa 150 de cuvinte (caractere italice), 5-6 cuvinte-cheie (caractere italice), în limba română (rezumat) și engleză (abstract).

Introducere/Considerații preliminare.

Două-patru capitole, eventual sub-capitole. Opțional, dacă se consideră util pentru argumentare, pot fi incluse în articol tabele/grafice/imagini, cu trimitere din text către acestea. Ele vor fi expediate redacției odată cu articolul, în format jpeg/png/tiff. În cazul tabelelor, deasupra se scrie, „Tabelul nr. X: titlu”, iar în cazul imaginilor, hărți, etc., dedesubt se scrie Figura nr. X: titlu”. În ambele cazuri, se menționează sursa (dacă este cazul) în notă de subsol.

Concluzii.

4. Referințe bibliografice

Articolul va cuprinde note de subsol și bibliografie, după modelul ilustrat în cele ce urmează. Toate sursele bibliografice citate se indică în limba în care au fost consultate, cu transliterare în caractere latine dacă este cazul/opțional, traducerea titlului din limba străină; La notele de subsol, se începe cu prenumele autorului, iar la final se menționează și nr. paginii/paginilor (p./pp.).

Titlul unui articol se marchează cu ghilimele, iar numele revistelor și al cărților se marchează cu caractere înclinate (cursive) /italice.

Exemplu de carte: Milton G. Leherer, *Ardealul pământ românesc*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989, pp. 37 - 45.

Exemplu de articol: Anghel Andreescu, „Ardealul a fost și va rămâne pământ românesc”. în *Revista de Științe Militare, nr. 2/2019*, București, Editura Academiei Oamenilor de Știință din România, p. 96.

Sursele electronice se citează cu link-ul întreg, menționând autorul, titlul cărții/articolului (între ghilimele) și numele publicației (se indică și data la care a fost accesată).

Exemplu: Daniel Guță, „Cât de întinsă a fost Dacia antică. Regele care i-a lărgit cel mai mult granițele, dar nu a reușit să aducă pacea în ținut”, în *Adevărul, nr.14 martie 2017*, disponibil la <https://adevarul.ro/locale/hunedoara/cat-intinsa-fost-dacia-antica...>, accesat la 02 09 2019.

La bibliografie, se vor menționa toate lucrările citate în articol. Sursele se ordonează alfabetic, după numele autorului, scris cu majuscule.

Exemplu de carte: BUZATU G., *România sub imperiul haosului 1939-1945*, Editura Polirom, București, 2007.

Exemplu de articol: CALAFETEANU I., „Spolierea României la Tratatul de Pace de la Paris”, în *Historia*, nr.3/2014, București, Editura Polirom.

Sursele electronice se citează cu link-ul întreg, menționând autorul, titlul cărții/articolului (între ghilimele) și numele publicației (se indică și data la care a fost accesată). Exemplu:

DAVID A. V., „Generalul Berthelot – un francez cu inimă de român”, în volumul *Studii de istorie a înălțării și declinului nației românești*, Editura TENPUS DACOROMÂNIA COMITERRA, București, 2006, disponibil la <http://fscro.eu/generalul-berthelot-unfrancez-cu-inimă-de-roman>, accesat la 22 09 2019.

5. Evaluarea științifică a articolelor se realizează de referenții științifici ai revistei. Concluziile acestora sunt aduse la cunoștința autorilor, ele reprezentând argumentul pentru acceptarea/respingerea articolelor. În urma evaluării, există trei posibilități: *a) acceptarea articolului* spre publicare ca atare sau cu modificări minore; *b) acceptarea articolului* spre publicare cu modificări/completări de substanță; *c) respingerea articolului*.

Nota bene: Redacția își rezervă dreptul de a face sau de a solicita autorilor modificări ce se impun pe text. Articolul se predă redacției în termenul agreat și va corespunde formei finale a materialului în limba română sau în engleză. Traducerea în limba engleză (British English sau American English, respectând principiul consecvenței) trebuie să fie completă și corectă, corespunzătoare standardelor academice, întrucât ediția în limba engleză este indexată în baze de date internaționale și difuzată comunității științifice internaționale.

Citatele din lucrări/documente oficiale (legi, tratate etc.) și din declarațiile existente în limba engleză ale unor personalități trebuie preluate ca atare din original. *Ghilimelele* se notează astfel: în limba română „...”, iar în limba engleză: “...”.

Materialele nu vor conține informații clasificate.

Responsabilitatea privind conținutul articolelor revine în totalitate autorilor, în conformitate cu Legea nr. 206 din 27 mai 2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare. Autorul are obligația să supună articolul unui proces de analiză antiplagiat înainte de a-l preda redacției.

Articolele publicate sunt supuse legii copyright. Toate drepturile sunt rezervate Academiei Oamenilor de Știință din România, indiferent dacă se are în vedere întregul material sau numai o parte a acestuia, în special drepturile privind traducerea, retipărirea, reutilizarea ilustrațiilor, citatele, difuzarea prin mass-media, reproducerea pe microfilme sau orice alt mod și stocarea în baze de date. Sunt autorizate orice reproduceri, fără perceperea taxelor aferente, dacă este precizată sursa.

Nerespectarea acestor cerințe va atrage respingerea articolului. Trimiterea articolului către redacție constituie implicit acordul autorului în privința celor arătate.

Pentru mai multe detalii despre publicație, puteți accesa site-urile noastre: www.aosr.ro; www.stiintemilitare.eu.

Vă mulțumim!
Colegiul de Redacție